

Rige er os saa nær! Er det ikke dejligt at vide, at vi daglig omgives af dets usynlige Herlighed, at vi kun har et eneste lille Skridt at vandre, naar Døden, vor Forløser, aabner vort Jorde-fængsel for os og kaster vor usle Fangedragt i Graven til Føde for Ormene?“

Betty sad ubevægeligt stille.

„O ja, Emanuel!“ udbrød hun med eet i Ekstase og greb om hans Haand.

## V

Heden var i Løbet af Dagen bleven stadig mere kvælende, og allerede midt paa Eftermiddagen herskede der et Mørke, saa man inde i Stuerne neppe kunde se, hvad Klokken var. Pludselige Vindstød foer henover de tørre Marker og indhyllede Egnen i en Sky af askeagtigt Støv; Hanerne rundt om i Gaardene galede, og Svalerne fløj som i Dødsensvaande hid og did over Vejene. Af og til hørtes den underjordiske Rumlen af en fjern Torden.

Ved Solnedgang — mens i Vest en sorteblaa Skymasse hævde sig som et uformeligt, elefantagtigt Himmeldyr op fra Horisontens mørkerøde Blodsø — fyldtes Højskolens store Foredragssal paany til sidste Plads; og trods Heden og Hs. Excellence Kultusministerens Nærværelse fortsattes Striden fra om Formiddagen med uformindsket Heftighed. Særlig var de „Skriftkloge“ kommen i Krigsstemning, efter at de ved Formiddagsmødet havde lidt et alvorligt Nederlag ved Afstemningen paa Spørgsmaalet om Biblens guddommelige Oprindelse. Vilh. Pram erklærede rentud, at han nu vilde plante Oprørsfanen i Menigheden og kalde dens frie Mænd og Kvinder til aaben Kamp mod alle dem, der af lyssky Frygt vilde gøre Forstanden til Træl under Avtoritetstroens Aag. Denne Udæskning kaldte nu ogsaa Modstanderne frem; og ikke alene Partiernes Ordførere, ogsaa de menige Skarers mangestemmige Ekko lod sig efterhaanden høre. Een efter een traadte Folk op paa Talerstolen, baade Mænd og Kvinder, underlige Skikkelser ... alle betagne af den samme brændende Trang til at bekende, forkynde, forjætte og forny.